

Dol(ç)or

La vida em pesava. La imatge de la seua cara apropant-se a mi, en eixe moment un calfred recorria el meu cos. Aquesta imatge m'evocava les sensacions de tot allò que em passaria quan ell arribara. En aquests moments, el temps pareixia detindre's i el silenci ofegava. Era un moment de por, res més. La seua cara davant la meua, sentint tot el que em deia. Mostrant-me tots els errors que he comés. La seua mà en la meua galta. Una onada de dolor, que vessava de la meua cara. I alhora la caiguda d'una llàgrima, tenyida de blau del meu ull, plena de por.

No està. Ha marxat al bar, com cada matí i vesprada. I a mi, m'ha tancat amb clau, dins de la nostra petita. Jo ja he de saber la feina que he de fer. He d'anar a comprar, però sense claus per eixir m'és impossible. Li telefone, i després de 10 minuts ben llargs arriba per a deixar-me eixir. Sols em dirigeix la paraula per amenaçar-me, i recordar-me que no parle amb ningú.

Porte caminant els dotze minuts que hi ha de casa fins al mercat, baix el sol que escalfa la meua ànima. Veig de lluny a Marta. S'apropa, i jo plena de por faig un pèssim somriure. Si ell arriba a saber que he parlat amb Marta, s'enfadarà, ja m'ha avisat, no he de fer-li fer allò que no vol. Serà culpa meua. Ell no vol enfadar-se amb mi.

Marta em pregunta pel meu estimat fill. Jo, l'enyore, li explique que està vivint a Berlín, que sols el veiem al Nadal. He de marxar per arribar a hora normal a casa i que no sospite res. Deixe la conversa amb Marta i faig camí per tornar a casa.

Estic contenta. Després de 2 anys l'he vista, tant feliç com quan érem petites i ens deixàvem portar pel vent amb les bicicletes. Ella m'ha notat diferent, ho sé. Ja m'estic acostumant a les mirades de pena de la gent. Supose que serà per la meua cara. Cara de tristesa amb un poc d'angoixa.

Abans de girar el carrer, en el qual havia parlat amb Marta, veig de lluny a Vicent. Ell em segueix amb la mirada, amb menyspreu, com si jo hagués comés algun delicte. M'he posat nerviosa, he mirat endavant i he tornat a casa amb un mal gust de boca. No puc deixar de pensar en això. Segur que li ho ha dit, i només arribar a casa m'hauré d'aguantar, perquè és culpa meua.

Deixe el carrer, i entre en el rebedor, l'estança més tranquil·la de tot l'edifici. A poc a poc pujo les escales, i em creue amb el gat de la del segon. Les seues carícies en els meus turmells també acaronen els meus somnis. Figue les bosses de la compra davant la porta. I, suaument trac les claus de la butxaca.

Entre, i com era d'esperar està ahí, tirat al sofà. No el desperte, podria quedar-me sense menjar. Decideixo anar fent el dinar.

Acabem de dinar i comence a llevar taula, mentre ell busca errors en el meu treball de hui i ho combina amb atacs de dolçor per fer-me veure que m'estima més que mai. Estic espantada per si diu alguna cosa sobre Marta, però pareix que no. Quan calla, posa la televisió. Sols hi ha que males notícies. Molta gent sense treball com jo. Si tinguera una feina. Ell no vol.

Moltes dones maltractades que han mort. Elles han sigut portada en diaris. No, jo no sóc igual que elles. Jo tinc una casa, un marit i un fill. Les seues pupil·les es claven en els meus ulls.

Vaig a la prestatgeria, lleve la pols i trobe un llibre. El llibre de la meua infantesa.

El podia llegir tantes vegades, tants anys, que mai em cansaria. El llegia amb una de les meues germanes, la major. Fa tant de temps que tampoc la veig, crec que havia tornat de Barcelona i ja vivia per aquí prop. No ho sé, i tampoc ho puc saber. Em vaig fixar, el llibre estava a mitges, el punt de llibre marcava la pàgina 46. No em vaig fixar més amb la pàgina, sinó en el punt de llibre. Era un dels calendaris que la meua mare duia de la fruiteria. Estaven marcats el aniversaris de la família, i vaig notar que en una setmana seria el de Júlia, la meua germana major amb la que llegia el llibre. L'última vegada que la vaig veure va ser a la mort de la mare, fa 5 anys. Em va transmetre pau en un moment dur, en un moment en què necessitava serenitat.

Un crit em va despertar del meu agradable record, era ell. Sols volia una cervesa. I jo, sentint consol i alhora resignació li la vaig dur.

Quan ell va marxar vaig aprofitar per obrir l'ordinador. Primer de tot vaig anar al correu electrònic. Vaig veure un correu d' Àlex, el meu fill. Pel meu cos circulava una mena de felicitat estranya. Tenia ganes de saltar i ballar, però m'ho impedia la meua por a que ell entrara. En el correu, Àlex m'explicava que se anava a casar-se. Les bones notícies eren un balsam. Era catalana, i també havia anat a treballar a Berlín. Les notícies bones se m'apoderaven, fins al moment que vaig llegir que havia de confirmar l'assistència. Em vaig enfonsar. Ell em tenia prohibit agarrar el telèfon, i era exactament el que jo desitjava fer. Havia d'anar a la boda d'Àlex, però com podia comunicar-me amb ell?

Vaig estar donant-li voltes al problema tota la vesprada, i em vaig decidir a contar-li-ho. No s'enfadaria tant, pensava, però com sempre jo em vaig equivocar. Em deia que estava feliç per la boda, però enfadat amb mi. Va pressionar la seua mà i la va dirigir cap a la meua panxa. Jo assimilava el dolor, i em vingué una puntada de peu a la cama esquerra. Vaig caure a terra, i allí seguia el meu patiment. Ell seguia donant-me colps. El nas em sagnava i el meu braç estava adolorit. Amb poca vergonya em va dir: va que jo et vull molt i ho saps. Va veure que la meua ment estava lluny d'ell i va decidir marxar amb una portada. I jo, seguia a terra. Em sentia buida, plena de dolor i una dolçor amarga que em mata per dins. Els llums apagats no ajudaven. M'estava costant tant alçar-me. Ja asseguda al sofà, vaig veure tot el desastre que hi havia a casa. La sang del meu nas regalimava per terra, al costat de la meua dignitat. Em sentia tan malament. Hauria de ser ell el que es sentís malament. Vaig anar al bany i em vaig curar totes les ferides, les de fora i les de dins.

En dos dies seria la boda, i jo sense vestit per posar-me. L'única cosa bona és que es celebrava aquí, a València. Vaig decidir posar-me un vestit vell que hi havia al meu armari, però que mai perdia l'elegància.

Decidida la qüestió de la roba, em vaig dedicar a seguir netejant la casa. Notava com si la prestatgeria em cridés i no em vaig poder negar a apropar-me. Vaig traure el llibre i vaig veure que en dos dies també seria l'aniversari de la Júlia, la meua germana. No podia parar de preguntar-me si ella estava convidada a la boda, però tampoc m'atrevia a usar el correu per preguntar-ho. Sols podia esperar al gran dia.

Eren les nou del matí. Ell seguia dormint, però jo m'havia alçat abans per maquillar-me les ferides de dins i de fora.

Ja els dos preparats, ens dirigíem cap a l'església de Sant Joan de la Creu. Feia un dia calorós, i en el cotxe sols es sentia de fons «Que tinguem sort». Va abaixar la veu de la música, va mirar-me i em va dir: No vull que destaques. I difícil serà amb aquest vestit, que pareixes una senyoreta de companyia. Amor meu, no em vull enfadar amb tu, tinguem el dia en pau.

Vaig callar i plorí per dins, de tant en tant el meu món s'inundava i calia esperar i buscar petites illes de naufrag.

Vam arribar, i de lluny vaig veure molta gent de la família. A tots menys a Júlia. El meu fill em va abraçar. Quan menys m'ho esperava, la cerimònia estava acabant. M'estava cansant de l'olor d'església.

Eixint per la porta, vaig veure a un costat a Júlia i em va somriure. M'hi vaig apropar jo sola per parlar amb ella. A ell l'havia deixat darrere. Em va mirar i va preguntar per què seguia amb ell després de tot. Li vaig qüestionar allò. Ella seguia dient el mateix. Pareixíem un disc ratllat. Era l'única que s'havia adonat del que realment passava, després de tants anys...

Li vaig demanar que s'ho callés, era una cosa meua. Li va costar assumir-ho, però ho va acceptar.

En arribar a casa, després de tot el dia, es va dirigir a mi i em va felicitar. Com a regal em va oferir mantenir relacions sexuals, però jo em vaig negar. Es va enfadar, i en va dir que jo era la seua dona i que els matrimonis han de mantenir relacions sexuals amb ell.

No podia dormir. Pensava amb la conversa amb Júlia. Vaig arribar a la conclusió que açò era massa per a mi. El vaig mirar, sols em feia que fàstic. Sabia el que passaria si plantava cara, però em notava amb més força. Sols volia agarrar el meu llibre, tancar la porta i marxar lluny.

Estava a la dutxa, com cada matí. Quin moment més inoportú per a descobrir què no quedaven magdalenes. Vaig eixir de la dutxa amb la tovallola i li vaig explicar que en compraria hui, però que ara havia de menjar una altra cosa. Es va enfadar i em va insultar. Com tantes vegades, em va fer sentir inferior, em sentia inútil. Vaig tornar a la dutxa plorant per un dolor estrany. Quan vaig eixir no estava, i em vaig alegrar. Volia esborrar-lo amb una goma.

El telèfon va sonar, i jo vaig anar ràpidament. No solíem rebre moltes cridades. El vaig agarrar. Sols sentia plors. Em va costar reconèixer-la, era la meua germana menuda, Laia. Li vaig dir que es tranquil·litzés, i així em podria explicar el que havia passat. Amb un delicat fil de veu m'ho va explicar. Era Júlia, anava cap a casa després de treballar, un camió l'havia atropellada. L'abatiment pareixia inundar de nou les petites illes. Vaig arrencar a plorar, i no podia parar. Vaig decidir anar a passejar. Sabia el que estava fent, marxar de casa sense adonar-me'n. Arribí a un parc i em vaig ficar a llegir Peter Pan en honor a Júlia. Em sentia lliure, molt lliure.

Torní a casa i vaig veure que ell tampoc estava. Vaig anar a buscar-lo al bar i li ho vaig contar tot. Ell va fer com si sentís pena per mi, però no sap actuar molt bé. Vam arribar al tanatori. La vaig veure allí, tant tranquil·la. La gent m'atabalava. Sols volia que no fos veritat tot allò. Em vaig asseure a un racó i vaig seguir llegint.

Notava com que tenia alguna cosa pendent, havia de ser forta i guanyar a la meua por, ell. Ho havia de fer per Júlia. Ella, de menuda, m'ho havia mostrat d'una manera tendra i decidida. Jo estava farta. Farta d'amagar les ferides. Farta de posar excuses ridícules. Farta que la gent em fes invisible. Farta de ser el gènere oprimat. Farta de ser menys. Farta d'anar pel carrer sense poder mirar el cel. Farta d'esperar, d'anar morint a poc a poc. Farta d'amenaçes. Farta de no saber qui era. Farta de la discriminació. Farta de ser la dèbil. Farta de ser tonta. Farta de ser inútil. Farta d'estar farta.

Vaig agafar una bossa, en la qual posí tots els meus objectes estimats. El vaig mirar i li vaig dir: Gràcies. Gràcies per mostrar-me el monstre que eres. Per fer-me veure com realment eres. Per ensenyar-me a ser forta. Per ensenyar-me a valdre'm per mi mateixa. Gràcies per fer que m'estime. Vaig tancar la porta i em vaig dirigir cap al parc de l'última vegada. Em sentia lliure, nova i forta.

Prop de mi va passar una xiqueta d'uns 5 anys. Molt prima, amb un pèl marró com la xocolata i uns ulls blaus com l'aigua. Es va girar cap a mi i li vaig fer el major somriure de la meua vida. Li vaig dir que s'apropés i li vaig dir: eres una dona, eres la protagonista de la teua vida. Em va tornar un somriure i va marxar.

Jo vaig alçar-me i vaig dirigir-me cap a la comissaria per a denunciar un cas de violència de gènere. Allí em va fer una pregunta: En algun moment has sentit que et mories? I jo sense tindre por a res li vaig contestar un: Sempre.

Sabia que ja no seria manipulada, maltractada o abusada. Començaria de zero, d'un zero molt gran, ple d'esperança i dignitat!!